

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 660/2014-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť A. Z. vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, slobody náboženského vyznania a viery podľa čl. 24 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 28 C 7/2010 z 24. marca 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 186/2011 zo 16. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. Z. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2014 osobne doručená sťažnosť A. Z. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), slobody náboženského vyznania a viery podľa čl. 24 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 28 C 7/2010 z 24. marca 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 186/2011 zo 16. mája 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 14. januára 2010 domáhal proti odporcovi JUDr. L. K., súdному exekútorovi (ďalej len „odporca“), určenia, že *„odporca... nemal zákonné oprávnenie na vykonanie exekúcie EX 432/2006 a o náhradu škody s príslušenstvom“*. Okresný súd o návrhu sťažovateľa rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že ho zamietol a zároveň uložil sťažovateľovi nahradiť trovy konania v sume 234,67 €.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu č. k. 28 C 7/2010-72 z 24. marca 2011 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil okrem výroku o trovách konania účastníkov (v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec na ďalšie konanie, pozn.). Napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu v časti výroku o zamietnutí návrhu nadobudol právoplatnosť 28. mája 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že ju podáva v súlade s § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) po vyčerpaní opravných prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje, keďže podal *„návrh na povolenie obnovy konania“* (konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 16 C 128/2013) vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 28 C 7/2010.

Sťažovateľ namieta, že okresný súd napadnutým rozsudkom v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.

1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj slobodu náboženského vyznania a viery podľa čl. 24 ústavy, pričom v tejto súvislosti okrem iného uvádza: „*V návrhu na Okresný súd Košice II som sa domáhal určenia, že odporca... nemal žiadne zákonné oprávnenie na výkon exekúcie v exekučnom konaní EX 432/2006 a o náhradu škody podľa § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, prekročením právomoci. Porušenie môjho práva na spravodlivé súdne konanie vidím v tom, že súd hrubo prehliada nesúlad konania súdneho exekútora... s platnou legislatívou a svojim konaním spôsobil porušenie spravodlivosti. Zjavný nesúlad konania súdneho exekútora... je nesporne v tom, že vykonal exekúciu bez akéhokoľvek zákonného oprávnenia, ako nútený výkon cirkevného rozhodnutia, ktoré Slovenská republika, zastúpená súdnym exekútorom nevykonáva, keďže neexistuje záväzok Slovenskej republiky, aby takéto cirkevné rozhodnutie na jej území bolo možné vykonať... Zjavný nesúlad konania súdneho exekútora... je navyše nesporne v rozpore so zákonom č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, keď prijal návrh na výkon exekúcie vypratáním nehnuteľnosti od neoprávnenej právnickej osoby Arcibiskupstva Košice, ktorá nie je vlastníčkou vypratávanej nehnuteľnosti...“*

Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné ústavné právo A. Z... právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, sloboda náboženstva a viery podľa článku 42 Ústavy Slovenskej republiky (správne má byť čl. 24 ústavy, pozn.) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice II 28 C/7/2010-72 zo dňa 24. marca 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 11 Co/186/2011-97 zo dňa 16. mája 2012, bolo porušené.

Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach 11 Co/186/2011-97 zo dňa 16. mája 2012 v celom rozsahu a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.“

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa „*o pridelenie advokáta ústavným súdom*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že 26. júla 2012 mu bola doručená predchádzajúca sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie (okrem iného) slobody náboženského vyznania a viery podľa čl. 24 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 186/2011 zo 16. mája 2012. Sťažnosť bola uznesením sp. zn. I. ÚS 415/2012 z 22. augusta 2012 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z ďalších zistení ústavného súdu vyplýva, že 1. júla 2013 mu sťažovateľ doručil sťažnosť, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 28 C 7/2010 z 24. marca 2011 (napadnutý rozsudok okresného súdu, pozn.) v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 186/2011 zo 16. mája 2012

(napadnutý rozsudok krajského súdu, pozn.). Sťažnosť bola uznesením ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 473/2013 z 24. júla 2013 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá v časti namietaného porušenia práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu a v časti namietaného porušenia práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol.

Porovnaním sťažností vedených pod sp. zn. I. ÚS 415/2012, sp. zn. IV. ÚS 473/2013 a sp. zn. Rvp 10416/2014 ústavný súd zistil, že sťažovateľ nimi napáda rozsudky okresného súdu a krajského súdu v totožných súdnych konaniach a navrhuje v nich vysloviť porušenie tých istých práv podľa ústavy a dohovoru a zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu.

Z uvedeného vyplýva, že v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10416/2014 vystupujú identickí účastníci, je identický predmet konania a sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia rovnakých práv vo vzťahu k napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu, o ktorom už ústavný súd rozhodol svojimi uzneseniami sp. zn. I. ÚS 415/2012 z 22. augusta 2012 a sp. zn. IV. ÚS 473/2013 z 24. júla 2013. Inými slovami, sťažovateľ sa domáha toho, aby ústavný súd konal vo veci, o ktorej už právoplatne rozhodol, bez toho, aby sa zmenili podmienky konania. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Nad rámec tohto uznesenia ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru (m. m. II. ÚS 437/2014), obsahom ktorej je aj právny názor, podľa ktorého návrh na obnovu konania nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde

nemožno prihliadať. Návrh na obnovu konania nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a preto nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž závislé na snahe sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale na naplnení skutočností uvedených v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 209/03, I. ÚS 233/03).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2014